

عنوان مقاله:

آیین زنده، ارتباط زنده

محل انتشار:

فصلنامه رسانه، دوره 22، شماره 1 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

شهرام گیل آبادی - استادیار فلسفه هنر دانشکده صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران

علی اصغر شیرازکی - کارشناس ارشد تولید سیما

خلاصه مقاله:

این پژوهش به معرفی ساختار مناسب برای آیین ها و مناسک مذهبی در تلویزیون می پردازد. به رغماهمیت برنامه های مناسکی مذهبی به نظر می رسد در تلویزیون کشور ما کمتر آثار قابل اعتنایی به این شیوهتولید می شود. از دلایل این ضعف فقدان شناخت علمی، حرف های و تیوریک در این زمینه است. پژوهش حاضر به شیوه اسنادی- کتابخانه ای، با هدف شناخت ساختار مناسب برنامه های مناسکی- مذهبی نتایج کاربردی خود را ارائه می کند. نخست رویکرد ابزارانگاره و سپس رویکرد فناوری محور، از دیدگاه های فلسفی، ارتباطی و جامعه شناختی، درباره حضور دین در رسانه تلویزیون، مورد بررسی قرار می گیرد. پس از آن دیدگاه سوم و بینابینی با محوریت نظریه همگرایی رسان ههای مدرن و سنتی معرفی خواهد شد. توجه به الگوی ارتباطی مناسب برای حضور آیین ها و مناسک مذهبی در تلویزیون از اهمیت شایانی برای انتخاب ساختار مناسب برنامه سازی برخوردار است. به همینجهت مدل ارتباط آیینی در چارچوب نظریه همگرایی به عنوان الگوی مناسب ارتباطی برای آیین ها و مناسک مذهبی در تلویزیون در نظر گرفته شده است. تعامل و نمایش ایمان مشترک، مهم ترین مفاهیم برای درک مدل ارتباط آیینی است. با توجه به اهمیت اینمفاهیم، قالب برنامه های زنده تلویزیونی با ویژگی های ساختاری واقعیت نمایی، تعامل و همزمانی، مناسب ترینمینه را برای برقراری یک ارتباط آیینی، از طریق آرایه رسانه ای آیینی و مناسک مذهبی به وجود می آورد. هم پوشانی ساختار برنامه زنده تلویزیونی با اقتضایات الگوی ارتباط آیینی، این پژوهش را به مهم ترین نتایج خودمی رساند. با استفاده از ساختار برنامه های زنده تلویزیونی در چارچوب الگوی ارتباط آیینی می توان محمل مناسبی برای آیین ها و مناسک مذهبی در قالب برنامه های تلویزیونی فراهم آورد.

کلمات کلیدی:

دین، آیین و مناسک مذهبی، مدل ارتباط آیینی، ساختار برنامه زنده تلویزیونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/793144>

